

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jozefa Hargaša a členiek senátu JUDr. Jaroslavy Fúrovej a JUDr. Zdenky Reisenauerovej v právnej veci žalobcu: **mjr. JUDr. R. S.**, bytom v K., zastúpeného *JUDr. T. K., advokátom*, so sídlom v P., proti žalovanému: **Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky**, so sídlom v Bratislave, Pribinova 2, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia ministra vnútra Slovenskej republiky č. SLV-156/PK-2007 zo dňa 11. decembra 2007, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 2S/33/2008-34 zo dňa 20. januára 2010, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave č.k. 2S/33/2008-34 zo dňa 20. januára 2010 **p o t v r d z u j e**.

Žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

O d ô v o d n e n i e

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Bratislave zamietol s poukazom na ustanovenie § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) žalobu o preskúmanie v záhlaví uvedeného rozhodnutia žalovaného, ktorým bolo zamietnuté odvolanie žalobcu a potvrdené rozhodnutie odboru sociálneho zabezpečenia a zdravotníctva Sekcie personálnych a sociálnych činností Ministerstva vnútra Slovenskej republiky č.p.: SPC-41.034-4/3-2007 zo dňa 30. augusta 2007, o nepriznaní odchodného žalobcovi v súlade s ustanovením § 35 ods. 1 písm. c/ zákona č. 328/2002 Z.z. o sociálnom zabezpečení policajtov a vojakov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení zákona č. 732/2004 Z.z. (ďalej len „zákon č. 328/2002 Z.z. účinný v rozhodnom čase“), a to z dôvodu, že žalobca bol personálnym rozkazom ministra vnútra Slovenskej republiky (ďalej len „minister vnútra“) č. 270 zo dňa 27. júna 2007 podľa § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998

Z.z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 73/1998 Z.z.“) dňom 28. júna 2007 prepustený zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru. O trovách konania rozhodol súd v súlade s ustanovením § 250k ods. 1 OSP.

Krajský súd v odôvodnení svojho rozhodnutia, odvolávajúc sa na § 35 ods. 1 písm. c/ zákona č. 328/2002 Z.z. účinného v rozhodnom čase a § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z.z. konštatoval, že príslušné správne orgány vo veci žiadosti žalobcu o odchodné rozhodli v súlade so zákonom, keďže konanie žalobcu spočívajúce v porušení služobnej prísahy i služobnej povinnosti zvlášť hrubým spôsobom, jednoznačne normatívne vylučuje jeho nárok na odchodné. Mal za to, že aj po právoplatnosti personálneho rozkazu riaditeľa Okresného riaditeľstva Policajného zboru v K. (ďalej len „OR PZ v K.“) o uvoľnení žalobcu zo služobného pomeru dňom 31. júla 2007, bol žalobca viazaný služobnou prísahou a bol povinný dodržiavať všetky služobné povinnosti vymedzené zákonom a pokynmi nadriadených, a to až do ukončenia posledného dňa trvania služobného pomeru, a preto pokiaľ sa žalobca v tomto období dopustil porušenia služobnej prísahy alebo služobnej povinnosti zvlášť hrubým spôsobom, nič nebránilo ministrovi vnútra ako žalobcovmu nadriadenému, skončiť jeho stále trvajúci služobný pomer podľa § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z.z. s účinkami časovo predchádzajúcimi dňu predpokladaného ukončenia služobného pomeru uvedenému v rozhodnutí o uvoľnení žalobcu. Naviac, keďže minister vnútra využil možnosť skončiť služobný pomer žalobcu v súlade s ustanovením § 194 ods. 3 zákona č. 73/1998 Z.z., bolo potrebné považovať služobný pomer za skončený dňom doručenia rozhodnutia o prepustení, t.j. 28. júna 2007, a s poukazom na túto skutočnosť, vzhľadom právoplatné rozhodnutie o uvoľnení žalobcu zo služobného pomeru za nadbytočné, a zhodne s názorom žalovaného správneho orgánu neprihliadol na námietku žalobcu o existencii prekážky právoplatne rozhodnutej veci (res iudicata). Konštatoval, poukazujúc zároveň na rozhodovaciu činnosť Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej aj ako „najvyšší súd“) vo veciach vedených pod sp. zn. 6 Sž 194/00 a 3 Sžnč 15/2008, že minister vnútra bol oprávnený rozhodnúť o prepustení žalobcu zo služobného pomeru, a to napriek existencii právoplatného rozhodnutia o uvoľnení žalobcu zo služobného pomeru. Dôvodil ďalej, že rozhodnutie o prepustení žalobcu zo služobného pomeru tvorilo vo vzťahu k rozhodovaniu o odchodnom predbežnú otázku, o ktorej bolo právoplatne rozhodnuté rozhodnutím ministra vnútra č.p. : KM-128/PK-2007 zo dňa 20. septembra 2007, zamietajúcim rozklad žalobcu a potvrdzujúcim personálny rozkaz zo dňa 27. júna 2007, a keďže podanie rozkladu nemá v súlade s ustanovením § 242 ods. 6 zákona č. 73/1998 Z.z. odkladný účinok, bol žalovaný týmto personálnym rozkazom pri rozhodovaní o nároku žalobcu na odchodné viazaný. Nesúhlasiac s návrhom účastníkov konania na prerušenie konania v prejednávanej veci do skončenia konania o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia ministra vnútra o prepustení žalobcu, vedenej na krajskom súde pod sp. zn. 1S 311/2007, uviedol odvolávajúc sa na ustanovenie § 250i ods. 1 OSP, že prerušenie konania nie je dôvodné, keďže pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia, je pre súd rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia. Z uvedených dôvodov, prvostupňový súd dospel

k záveru, že napadnuté rozhodnutie vo veci nepriznania odchodného žalobcovi, ako aj postup, ktorý jeho vydaniu predchádzal, boli v súlade so zákonom, a preto žalobu zamietol v súlade s ustanovením § 250j ods. 1 OSP. O trovách konania rozhodol v súlade s ustanovením § 250k ods. 1 OSP tak, že neúspešnému žalobcovi náhradu trov konania nepriznal.

Proti rozsudku krajského súdu podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca, domáhajúc sa jeho zmeny v podobe zrušenia napadnutého rozhodnutia žalovaného a vrátenia mu veci na ďalšie konanie, argumentujúc vadnosťou konania, majúcou za následok nesprávne rozhodnutie vo veci; nezistením úplného skutkového stavu veci, spôsobujúcim nesprávne skutkové zistenia, a nesprávnym právnym posúdením veci prvostupňovým súdom. Namietal, že prvostupňový súd, neprerušiac konanie z dôvodu stále prebiehajúceho konania o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia o prepustení žalobcu zo služobného pomeru, majúceho povahu predbežnej otázky vo vzťahu ku preskúmanému rozhodnutiu žalovaného, vo veci rozhodol predčasne a nesprávne. Uviedol, že právoplatné vyriešenie otázky zákonnosti rozhodnutia žalovaného o prepustení žalobcu z Policajného zboru Slovenskej republiky, je právnym predpokladom správneho rozhodnutia v danom konaní, a preto prvostupňový súd procesne pochybil, keď vo veci rozhodol. Mal za to, že prvostupňový súd mal konanie prerušiť až do právoplatného skončenia konania o predbežnej otázke (t.j. o otázke zákonnosti samotného prepustenia žalobcu zo služobného pomeru). Rovnako vytykal prvostupňovému súdu nedôsledné zaoberanie sa ním v žalobe namietanými dôvodmi nezákonnosti napadnutého rozhodnutia. Majúc za to, že napadnuté rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a je postihnuté viacerými, tak hmotnoprávnymi ako aj procesnoprávnymi vadami, ovplyvňujúcimi jeho zákonnosť a zároveň poukazujúc na nevyriešenie otázky zákonnosti jeho prepustenia zo služobného pomeru, považoval jeho vydanie za predčasné. Záverom zdôraznil skutočnosť, že neexistuje zákonný dôvod nepriznania mu odchodného, keďže jeho služobný pomer sa právoplatne skončil uvoľnením, a preto nemohol neskôr skončiť jeho prepustením. Z týchto dôvodov preto žiadal, odvolávajúc sa na ustanovenie § 250ja ods. 3 OSP, prvostupňový rozsudok zmeniť v podobe zrušenia rozhodnutia žalovaného správneho orgánu a vrátenia mu veci na ďalšie konanie. Zároveň žiadal uložiť žalovanému povinnosť, nahradiť mu trovy prvostupňového, ako i odvolacieho konania.

Žalovaný v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalobcu uviedol, že prvostupňový súd sa v napadnutom rozsudku v dostatočnom rozsahu vypořiadal so všetkými relevantnými námietkami, na ktoré v žalobe poukazoval žalobca, a zároveň dal do pozornosti odvolaciemu súdu rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 1 Sžo/127/2009 zo dňa 9. marca 2010, ktorým bol potvrdený rozsudok Krajského súdu v Bratislave č.k. 1S/311/2007-69 zo dňa 4. decembra 2008 o zamietnutí žaloby žalobcu vo veci preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného č.p.: KM-128/2007 zo dňa 20. septembra 2007, ktorým bol potvrdený personálny rozkaz ministra vnútra č. 270 zo dňa 27. júna 2007 o prepustení žalobcu zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru podľa § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z.z., pretože sa dopustil porušenia služobnej prísahy zvlášť hrubým spôsobom, pričom súčasne došlo

k naplneniu aj druhej zákonnej podmienky, a to že jeho ponechanie v služobnom pomere príslušníka Policajného zboru by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby. Z týchto dôvodov, preto navrhol napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave ako vecne správny potvrdiť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP) preskúmal napadnutý rozsudok ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v rozsahu a v medziach podaného odvolania (§ 246c ods. 1 veta prvá a § 212 ods. 1 OSP), odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 250ja ods. 2 OSP, keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá a § 211 ods. 2 OSP), a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nemožno priznať úspech.

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť postupu a rozhodnutí orgánov verejnej správy, ktorými sa zakladajú, menia alebo zrušujú práva alebo povinnosti fyzických alebo právnických osôb, ako aj rozhodnutí, ktorými práva a právom chránené záujmy týchto osôb môžu byť priamo dotknuté (§ 244 ods. 1, 2 OSP).

V prípadoch, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu, súd postupuje podľa ustanovení druhej hlavy piatej časti OSP (§ 247 ods. 1 OSP).

Predmetom súdneho preskúmacieho konania bolo rozhodnutie žalovaného č.p.: SLV-156/PK-2007 zo dňa 11. decembra 2007, ktorým minister vnútra zamietol odvolanie žalobcu a potvrdil rozhodnutie Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, sekcie personálnych a sociálnych činností, odboru sociálneho zabezpečenia a zdravotníctva (ďalej len „OSZZ SPSČ MV SR“) č.p.: SPC-41.034-4/3-2007 zo dňa 30. augusta 2007, ktorým sa v súlade s ustanovením § 35 ods. 1 písm. c/ zákona č. 328/2002 Z.z. účinným v rozhodnom čase rozhodlo, že žalobcovi sa odchodné nepriznáva, nakoľko bol personálnym rozkazom ministra vnútra číslo 270 zo dňa 27. júna 2007 podľa § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z.z. dňom 28. júna 2007 prepustený zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru. V odôvodnení napadnutého rozhodnutia žalovaný uviedol, že žalobca dňa 8. augusta 2007 doručil OSZZ SPSČ MV SR žiadosť o priznanie odchodného, a to z dôvodu, že personálnym rozkazom riaditeľa OR PZ v K. bol v súlade s ustanovením § 191 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z.z. uvoľnený dňom 31. júla 2007 zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru. Žalovaný však zhodne s OSZZ SPSČ MV SR pri rozhodovaní o nároku žalobcu o odchodné, neprihliadal na žalobcom predložený právoplatný personálny rozkaz riaditeľa OR PZ v K., ale ako podklad pre vydanie zamietajúceho rozhodnutia im slúžil personálny rozkaz ministra vnútra číslo 270 zo dňa 27. júna 2007, ktorým bol žalobca v súlade s ustanovením § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z.z. prepustený zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru, pričom služobný pomer bol v danom prípade skončený s poukazom na ustanovenie

§ 194 ods. 3 zákona č. 73/1998 Z.z. dňom doručenia rozhodnutia, t.j. dňom 28. júna 2007, teda pred dňom, kedy mal byť služobný pomer žalobcu skončený jeho uvoľnením podľa § 191 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z.z.. Vychádzajúc z uvedeného, sa preto žalovaný stotožnil s názorom prvostupňového správneho orgánu o existencii zákonnej prekážky na priznanie odchodného žalobcovi, v podobe skončenia služobného pomeru prepustením z dôvodu porušenia služobnej prísahy a služobnej povinnosti zvlášť hrubým spôsobom, a preto mal za to, že žalobcovi s odvolaním sa na ustanovenie § 35 ods. 1 písm. c/ zákona č. 328/2002 Z.z. v znení účinnom v rozhodnom čase, odchodné nepatrí. Žalovaný sa v napadnutom rozhodnutí vyjadril aj k námietke žalobcu, poukazujúcej na nezákonnosť vydania personálneho rozkazu, ktorým bol prepustený zo služobného pomeru, pre prekážku „res iudicata“, teda už rozhodnutej veci, pričom žalovaný zákonnosť následného vydania namietaného personálneho rozkazu podložil tým, že personálny rozkaz riaditeľa OR PZ v K. bol síce v čase vydania personálneho rozkazu ministra vnútra o prepustení žalobcu zo služobného pomeru právoplatný, avšak personálny rozkaz o prepustení žalobcu zo služobného pomeru nadobudol účinnosť skôr, ako personálny rozkaz riaditeľa OR PZ v K. o uvoľnení žalobcu zo služobného pomeru. Z uvedeného dôvodu mal žalovaný správny orgán za to, že služobný pomer žalobcu skončil legitímne jeho prepustením pre porušenia služobnej prísahy a služobnej povinnosti zvlášť hrubým spôsobom (naviac v priebehu odvolacieho konania bol personálny rozkaz o prepustení žalobcu zo služobného pomeru už právoplatný), a preto vyhodnotil prvostupňové rozhodnutie o nepriznaní odchodného žalobcovi za zákonné.

Podľa § 33 ods. 1 písm. a/ zákona č. 328/2002 Z.z. v znení účinnom v rozhodnom čase odchodné patrí v rozsahu a za podmienok ustanovených týmto zákonom policajtovi, ktorého služobný pomer skončil

1. uvoľnením,
2. prepustením,
3. uplynutím dočasnej štátnej služby.

Podľa § 33 ods. 2 zákona č. 328/2002 Z.z. v znení účinnom v rozhodnom čase odchodné podľa odseku 1 patrí policajtovi alebo profesionálnemu vojakovi, ak jeho služobný pomer trval najmenej päť rokov, vo výške jednonásobku základu podľa § 60 a zvyšuje sa za každý ďalší skončený rok trvania služobného pomeru o jednu polovicu základu podľa § 60 najdlhšie však do 30 rokov trvania služobného pomeru.

Podľa § 35 ods. 1 písm. c/ zákona č. 328/2002 Z.z. v znení zákona č. 732/2004 Z.z. (ďalej len „zákon č. 328/2002 Z.z. v znení zákona v rozhodnom čase“) odchodné podľa § 33 nepatrí policajtovi, ktorého **služobný pomer skončil prepustením** z dôvodu porušenia služobnej prísahy alebo služobnej povinnosti zvlášť hrubým spôsobom.

Najvyšší súd Slovenskej republiky v súvislosti s predmetom súdneho prieskumu dáva žalobcovi do pozornosti, že v rámci tohto konania mu neprináleží skúmať zákonnosť rozhodnutia, ktorým bol žalobca prepustený zo služobného pomeru podľa § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z.z., nakoľko táto „predbežná otázka“ bola

s konečnou platnosťou zodpovedaná rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Sžo/127/2009 zo dňa 9. marca 2010, ktorým bolo definitívne potvrdené prepustenie žalobcu zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru z dôvodu porušenia služobnej prísahy a služobnej povinnosti zvlášť hrubým spôsobom. Preto vychádzajúc z uvedeného, pokladá najvyšší súd zaobranie sa námietkami žalobcu, mierenými k zákonnosti uvedeného rozhodnutia, za irelevantné.

Prepustenie žalobcu zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru rozhodnutím vydaným v súlade s ustanovením § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z.z., je obligatórnym dôvodom ustanoveným v § 35 ods. 1 písm. c/ zákona č. 328/2002 Z.z., v znení účinnom v rozhodnom čase, ktorý nepochybne vylučuje zákonný nárok príslušníka Policajného zboru na odchodné podľa § 33 zákona č. 328/2002 Z.z.

Vychádzajúc z uvedeného, preto najvyšší súd zhodne s názorom krajského súdu vyhodnotil napadnuté rozhodnutie žalovaného za zákonné.

Podľa § 250i ods. 3 OSP pri preskúmaní zákonnosti a postupu správneho orgánu súd prihliadne len na tie vady konania pred správnym orgánom, ktoré mohli mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia.

Za účelom jednotného výkladu ustanovenia § 35 zákona č. 328/2002 Z.z. sa Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky javí potrebné uviesť, že podkladom pre nepriznanie odchodného príslušníkovi Policajného zboru, resp. profesionálnemu vojakovi, môže byť **iba právoplatné rozhodnutie** príslušného správneho orgánu o prepustení príslušníka Policajného zboru, resp. vojaka z dôvodov taxatívne vymedzených v tomto ustanovení. Preto, ak prvostupňový správny orgán rozhodol o nepriznaní odchodného žalobcovi pred dňom nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia o jeho prepustení zo služobného pomeru, **rozhodol skutočne predčasne**. Skutočnosť, že podanie rozkladu v danom prípade nemá odkladný účinok, nevyvoláva právoplatnosť takéhoto rozhodnutia, ale len jeho vykonateľnosť, čo konkrétne znamenalo, že síce rozhodnutie o prepustení žalobcu zo služobného pomeru podľa § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z.z., spôsobilo dňom doručenia rozhodnutia žalobcovi v súlade s ustanovením § 242 ods. 6 zákona č. 73/1998 Z.z. skončenie služobného pomeru, avšak týmto dňom sa nestalo toto rozhodnutie právoplatné. Berúc, preto do úvahy túto skutočnosť, zastáva odvolací súd na rozdiel od súdu prvého stupňa názor, že prvostupňový správny orgán mal vo veci priznania odchodného rozhodnúť až na podklade právoplatného rozhodnutia o prepustení žalobcu zo služobného pomeru, t.j. po 25. septembri 2007. Na túto vadu konania však odvolací súd neprihliadol s poukazom na ustanovenia § 250i ods. 3 OSP, nakoľko táto nemohla ovplyvniť zákonnosť napadnutého rozhodnutia, vydaného už na podklade právoplatného rozhodnutia o prepustení žalobcu zo služobného pomeru, ktorého zákonnosť bola potvrdená aj v rámci súdneho preskúmavacieho konania uskutočneného podľa druhej hlavy piatej časti OSP.

Podľa § 246c ods. 1 vety prvej OSP pre riešenie otázok, ktoré nie sú priamo upravené v tejto časti, sa použijú primerane ustanovenia prvej, tretej a štvrtej časti tohto zákona.

Podľa § 250i ods. 1 vety prvej OSP pri preskúvaní zákonnosti rozhodnutia je pre súd rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia.

Podľa § 109 ods. 1 písm. b/ vety prvej OSP, súd konanie preruší, ak rozhodnutie závisí od otázky, ktorú nie je v tomto konaní oprávnený riešiť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky k námietke žalobcu o procesnom pochybení prvostupňového súdu, ktorý napriek prebiehajúcej konaniu o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia o prepustení žalobcu zo služobného pomeru, vedenom na Krajskom súde v Bratislave pod sp. zn. 1S/311/2007, majúcemu rozhodujúci význam pre posúdenie zákonnosti napadnutého rozhodnutia v danej veci, neprerušiac konanie vo veci meritorne rozhodol, konštatuje, že nezdieľa názor prvostupňového súdu, ktorý odvolávajúci sa na ustanovenie § 250i ods. 1 OSP mal za to, že nie sú splnené podmienky na prerušenie konania, keďže je viazaný skutkovým stavom, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia. Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky nedá nesúhlasiť s názorom krajského súdu o viazanosti súdu skutkovým stavom existujúcim v čase vydania napadnutého rozhodnutia, avšak zdôrazňuje, že úlohou súdu v správnom súdnictve je preskúmať zákonnosť napadnutých rozhodnutí, teda preskúmať, či kompetentné orgány pri riešení konkrétnych otázok vymedzených žalobou rešpektovali príslušné hmotno-právne a procesno-právne predpisy. Vyriešenie otázky prepustenia, resp. uvoľnenia žalobcu zo služobného pomeru, bolo vo vzťahu k posúdeniu jeho nároku na odchodné kľúčové, išlo o otázku, ktorú prvostupňový súd nebol oprávnený riešiť, a preto skutočne procesne pochybil, keď dané konanie neprerušil do právoplatného skončenia veci vedenej na Krajskom súde v Bratislave, pod sp. zn. 1S/311/2007. Najvyššiemu súdu nedá neuviesť, že pokiaľ by v čase jeho rozhodovania nebolo predmetné konanie právoplatne skončené, bolo by jeho povinnosťou konanie v súlade s ustanovením § 109 ods. 1 písm. b/ OSP prerušiť, keďže § 109 ods. 1 OSP ustanovuje prípady vyvolávajúce obligatórne prerušenie konania. Nakoľko však predmetné konanie bolo právoplatne skončené, dôvod konanie prerušiť, natrvalo odpadol.

Vychádzajúc z uvedeného odvolací súd s poukazom na závery uvedené vyššie posúdil námietky žalobcu uvedené v odvolaní proti rozsudku krajského súdu ako nedôvodné, ktoré nemohli ovplyvniť rozhodnutie správneho orgánu ani prvostupňového súdu v danej veci. Preto napadnutý rozsudok ako vecne správny podľa § 219 OSP a § 250ja ods.3 veta druhá OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP potvrdil.

Odvolací súd náhradu trov konania neúspešnému žalobcovi nepriznal odvolávajúci sa na ustanovenie § 250k ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá

OSP a § 224 ods. 1 OSP.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave dňa 30. marca 2011

JUDr. Jozef Hargaš, v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia:
Peter Szimeth